

det skal være nødvendigt at træffe denne Bestemmelse til Finansloven, fordi jeg tror, at vi i Københavns Kommunalbestyrelse have en større Klemme paa Kirkebyggerne, saa at de ikke kunne gaa hen at gøre noget saadant som at opføre Kirken paa Laan. Det forholder sig nemlig saaledes, at Københavns Kommunalbestyrelse har overladt en Grund til Kirken, men denne Grund bliver ikke udleveret til Kirken, før der er opfyldt to Betingelser, nemlig at der er forelagt en Plan for Bygningen, som skal godkendes, og at det dernæst kan bevises, at Kirkebyggerne ere i Besiddelse af de Penge, som ere nødvendige for at bygge Kirken. Jeg vil derfor haabe, at Københavns Kommunalbestyrelse fremdeles vil staa paa det Standpunkt at sige: Grunden faa I ikke, før I lægge Pengene paa Bordet, saa vi kunne se, at I have, hvad der skal til. Vi ville ikke, at I skulde begynde at bygge Kirken for bagefter at grave gamle Love op og fortolke dem paa en saadan Maade, at det gaar ud over det enkelte Sogn.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger over for det ærede Medlem for Væring (H. Holm). Han stod jo i Dag som Ordfører for de moderate og har atter her haft Lejlighed til at lægge sin store Kærlighed for København for Dagen. Det ærede Medlem var bange for, at hvis det Lovforslag, som er forelagt for nylig af den højtærede Minister, ikke skulde blive vedtaget, vilde Københavns Kommune slippe for billigt, idet det blev Staten, der skulde give de 50,000 Kr., medens Københavns Borgere intet gav. Jeg kan berolige det ærede Medlem i saa Henseende. Københavns Borgere ere ikke slupne fri. Københavns Kommune har til denne Sag skænket en Værdi af 150,000 Kr., nemlig en Grund paa 4,300 Kv.-Alen, der sikkert er saa meget værd mellem Brødre. Naar vi altsaa have maattet ofre et Beløb af 150,000 Kr. paa denne Sag her i København, synes jeg, det ærede Medlem for Væring meget godt kunde slaa sig til Taals dermed og finde sig i, at vi i København ikke kom til at bringe yderligere Ofre for denne Sag. — Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Børnehjemssagen. Naar jeg ikke er gaaet med til den højtærede Ministers Forslag, ligger dette ikke paa nogen Maade i, at jeg skulde nære nogen Uvilje over for dette store og vigtige Samfundsspørgsmaal, men det ligger i, at jeg ønsker, at hele Børnehjemssagen skal tages op til virkelig alvorlig Overvejelse, saa at man der kunde

gaa frem efter andre Regler og Principper, end man hidtil har gjort. Det er sikkert, at mange af de Børnehjem, der findes her i Landet, arbejde paa en saadan Maade, at de ikke fortjene at støttes. Der er desuden kommet Ting frem om adskillige af dem, der vise, at det staaer ikke nær saa godt til paa disse Børnehjem, som det burde, og at det i Grunden er uforsvarligt at give Tilskud til dem. Men der er dernæst en anden Side ved denne Sag, som jeg har tilladt mig at fremdrage ved flere Lejligheder, og som jeg atter skal fremdrage her, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der ikke kunde blive gjort noget for de mange forsømte og forbryderiske Børn, der findes her i Landet. Der har jo i den Anledning været nedsat en Kommission, der bestod af dygtige og sikkert de mest sagkyndige paa dette Omraade. Kommissionen har afgivet en Betænkning, som ligger paa Ministeriets Loft, og det ser ud til, at den skal faa Lov til at ligge der fra Aar til Aar. Nu vil den højtærede Kultusminister maaske sige: ja, det er meget godt, men den Sag kommer ikke mig ved, det er nemlig Justitsministeren, som har med den at gøre. Kommer man til Justitsministeren, vil han sikkert sige: det er ikke mig alene, der har med den Sag at gøre, men ogsaa Kultusministeren. Jeg antager, at det, at Sagen vedrører to Ministre, er Grunden til at der ikke bliver gjort noget. Men jeg synes, det er et af de Spørgsmaal, som trænge til snart at blive løste. Vi gøre saa meget her i Landet for at modarbejde Sygdom og Smitte. Er der f. Eks. Smittefare for Husdyr, se vi, at der vedtages store Bevillinger for at modarbejde denne Fare. Men jeg synes, at det at have disse Børn, der vokse op som Forbrydere, og som, inden de ere konfirmerede, maaske ere straffede flere Gange, gaaende omkring indeholder en stor Smittefare for hele Samfundet. I Øjeblikket er der jo intet at gøre over for disse Børn, de kunne ikke anbringes paa saadanne Anstalter, hvor de burde anbringes, og jeg kunde derfor, som sagt, ønske, at hele dette Børnehjemsspørgsmaal kunde blive taget op til grundig og indgaaende Behandling.

Under Nr. 118 er der foreslaaet et Beløb af 4,500 Kr. for at højtideligholde Kongens 80-aarige Fødselsdag. Jeg er ikke gaaet med til denne Bevilling. Der er blevet anført, at der tidligere er blevet givet en Bevilling i Anledning af Kongens 70-aarige Fødselsdag. Det er meget sandt. Det var en Bevilling paa 5,000 Kr., og den